



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném dne 2. prosince 2014, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Jaroslavy Miketové a Mgr. Petra Tajduse, o odvoláních **státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Opavě, obžalovaného Marka Ř., nar. xxx, a poškozených nezletilé A. K., nar. xxx, a nezletilého D. K., nar. xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Opavě ze dne 28. července 2014, č.j. 4T 43/2014-331, a rozhodl *takto*:

Z podnětu odvolání státního zástupce, obžalovaného Marka Ř. a poškozených nezletilé A. K., nar. xxx, a nezletilého D. K., nar. xxx, se podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f) tr.ř. **zrušuje** napadený rozsudek v celém rozsahu a za podmínek § 259 odst. 3 písm. tr.ř. se obžalovaný

Marek Ř.,

nar. xxx v xxx, bez zaměstnání, bytem xxx,

nově uznává vinným

že

dne 6. 1. 2014 v xxx, na xxx ulici kolem 06.30 hodin řídil pod vlivem návykových látek v levém jízdním pruhu rychlostí nejméně 80 km/hod., tedy rychlostí nepovolenou a nepřiměřenou dopravní situaci, ranní době a technickému stavu vozidla, osobní vozidlo zn. Opel Calibra registrační značky xxx, nevěnoval se řádně řízení motorového vozidla v důsledku čehož přehlédl chodkyni Janu K., nar. xxx, přecházející vozovku zleva doprava ve

směru jeho jízdy na chodkyni nijak nereagoval, pokračoval stejnou rychlostí v jízdě a chodkyni srazil levou přední částí vozidla, přičemž Jana K. utrpěla zranění, zejména úrazové oddělení hlavy, jemuž na místě podlehla, v době řízení byl ve stavu zcela nezpůsobilém bezpečně řídit motorové vozidlo neboť byl negativně ovlivněn marihuanou, obsahující tetrahydrokanabinol - THC se zjištěnou koncentrací v krvi 6,1 ng/ml, pervitinem - metamfetaminem se zjištěnou koncentrací v krvi 120 ng/ml a amfetaminem se zjištěnou koncentrací v krvi 12 ng/ml, které jsou psychotropními látkami, zařazenými do seznamů č. 4, 5 podle nařízení vlády č. 463/2013 Sb. o seznamech návykových látek, přičemž po střetu se motorové vozidlo dostalo do smyku a na ostrůvku narazilo do dopravní značky C 4a a následně do stožáru světelného signalizačního zařízení, kdy došlo i k poškození krytu chodníku čímž Správě silnic Ms kraje, příspěvkové organizaci, středisku Opava, IČ 00095711 poškozením dopravní značky s vylomením patky způsobil škodu v blíže nezjištěné výši a Technickým službám Opava, s.r.o. IČ 64618188 způsobil zničením stožáru světelného signalizačního zařízení a poškozením krytu chodníku škodu ve výši 105.977,48 Kč,

t e d y

jednak jinému z nedbalosti způsobil smrt a spáchal čin proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona,

jednak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky jinou činností, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, způsobil dopravní nehodu, větší škodu na cizím majetku a jiný závažný následek,

č í m ž s p á c h a l

jednak přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku,

jednak přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e :

Podle § 143 odstavec 2 trestního zákoníku, § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) let a 3 (měsíců)**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do věznice s **o s t r a h o u**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu **6 (šesti) let**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **p o v i n e n** nahradit majetkovou škodu poškozenému **Jiřímu K.**, nar. xxx, bytem xxx, částkou ve výši **68.943,- Kč**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný **p o v i n e n** nahradit nemajetkovou újmu v penězích poškozeným:

- **Jiřímu K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **500.000,- Kč**,
- **Jiřímu K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **450.000,- Kč**,
- **Andrei K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **200.000,- Kč**,
- **nezletilému J. K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **225.000,- Kč**,
- **nezletilé L. K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **225.000,- Kč**,
- **Ing. Petře K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **450.000,- Kč**,
- **Mgr. Martinu K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **198.000,- Kč**,
- **Ing. Dušanu C.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **350.000,- Kč**,
- **nezletilé A. K.**, nar. xxx, bytem xxx částku ve výši **225.000,- Kč** a
- **nezletilému D. K.**, nar. xxx, bytem xxx, částku ve výši **225.000,- Kč**.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození **Jiří K.**, nar. xxx, **Jiří K.**, nar. xxx, **Andrea K.**, nar. xxx, **nezletilý J. K.**, nar. xxx, **nezletilá L. K.**, nar. xxx, **Ing. Petra K.**, nar. xxx, **Mgr. Martin K.**, nar. xxx, **Ing. Dušan C.**, nar. xxx, **o d k a z u j í** se zbytky svých nároků na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškození **Petr C.**, nar. xxx, bytem xxx, **Jan C.**, nar. xxx, bytem xxx, **Zdravotní pojišť'ovna ministerstva vnitra ČR, pobočka Olomouc a Ostrava**, se sídlem Ostrava-Přívoz, Hlávkova č. 2, a **Technické služby Opava s.r.o.**, se sídlem Opava, Těšínská č. 71, **o d k a z u j í** se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Opavě ze dne 28-7.2014, č.j. 4T 43/2014-331, byl obž. Marek Ř. uznán vinným jednak přečinem usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku, jednak přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr.zákoníku a za to byl odsouzen podle § 143 odst. 2 tr.zákoníku, § 43 odst. 1 tr.zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku byl pro účely výkonu trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr.zákoníku byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7 let. Podle § 228 odst. 1 tr.ř. byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit náhradu škody poškozenému Jiřímu K., r. xxx, ve výši 68.943,- Kč. Dále byla podle § 228 odst. 1 tr.ř. obžalovanému uložena povinnost zaplatit nemajetkovou újmu poškozeným zastoupeným zmocněnkyní JUDr. Klárou Rybákovou, a to Jiřímu K., r. xxx, ve výši 900.000,- Kč, Jiřímu K., r. xxx, ve výši 450.000,- Kč, Andree K., r. xxx, ve výši 450.000,- Kč, nezletilému J. K., r. xxx, ve výši 225.000,- Kč, nezletilé L. K., r. xxx, ve výši 225.000,- Kč, Ing. Petře K., r. xxx, ve výši 450.000,- Kč, Mgr. Martinu K., r. xxx, ve výši 198.000,- Kč, Ing. Dušanu C., r. xxx, ve výši 450.000,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr.ř. byli poškození Jiří K., r. xxx, Jiří K., r. xxx, Andrea K., r. xxx, nezletilý J. K., r. xxx, nezletilá L. K., r. xxx, Ing. Petra K., r. xxx, Mgr. Martin K., r. xxx, Ing. Dušan C., r. xxx, zastoupení zmocněnkyní JUDr. Klárou Rybákovou, se zbytky svých nároků na náhradu škody odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 1 tr.ř. byli poškození nezletilá A. K., r. xxx, nezletilý D. K., r. xxx, Petr C., r. xxx, Jan C., r. xxx, Zdravotní pojišťovna MV ČR, pob. Olomouc a Ostrava, a Technické služby Opava, s.r.o., se svými nároky na náhradu škody odkázání na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali včas a řádně odvolání obž. Marek Ř., státní zástupce a poškození nezletilá A. K., r. xxx, a nezletilý D. K., r. xxx, prostřednictvím zmocněnkyně JUDr. Kláry Rybákové.

Obžalovaný v písemném odůvodnění odvolání vypracovaném obhájcem uvedl, že svým odvoláním napadá výroky o vině, trestu i náhradě škody podle § 228 odst. 1 tr.ř. Pokud jde o vinu, nesouhlasí se závěrem soudu, že jel rychlostí 100 km/hod. Znalec z oboru silniční dopravy v písemném znaleckém posudku stanovil rychlost vozidla v okamžiku střetu na 100 km/hod. s přesností +5/-20%, přičemž připustil i rychlost 80 km/hod. jako dolní hranici. U hlavního líčení dne 26.6.2014 znalec sice uvedl, že pravděpodobnější rychlost byla vyšší než 80 km/hod. proto, že při rychlosti 80 km/hod. se mu nepodařilo počítačovou simulací, kterou má k dispozici, postavit do konečného postavení, nicméně podle tabulkových hodnot vzdálenosti odhození chodkyně odpovídala rychlost 80-100 km/hod. Na základě výpovědi svědkyně Andrei M. u hlavního líčení posunul místo střetu o 3-5 m blíže k přechodu pro chodce i ke konečnému postavení vozidla. Znalec ve své výpovědi u hlavního líčení opakovaně rychlost 80 km/hod. označil jako technicky přijatelnou. Za této situace je zjevné, že počítačová simulace, kterou měl znalec k dispozici, je jen jedním z více způsobů určení rychlosti vozidla a nevylučuje rychlost 80 km/hod. Tudíž nelze bez důvodných pochybností vyloučit, že obžalovaný jel právě touto rychlostí. Správně tedy měla skutková věta znít, že jel rychlostí nejméně 80 km/hod., což výslovně připustila ve své závěrečné řeči i státní zástupkyně. Obžalovaný má za to, že tato skutečnost může a měla by mít i přímý dopad na hodnocení závažnosti, resp. stupně společenské škodlivosti jeho jednání, které by se mělo promítnout i do výroku o trestu. Dále obžalovaný zpochybňuje tvrzení, že chodkyně vešla do

jeho jízdního pruhu, protože chodkyně do jeho jízdního pruhu vběhla a v tomto směru by měla být také upravena skutková věta. Dále obžalovaný nesouhlasí se závěrem soudu, že poškozená se podílela na vzniku posuzované dopravní nehody jen nepatrně. Podle názoru obžalovaného poškozená porušila povinnost stanovenou v § 4 písm. a) zák.č. 361/2000 Sb. Z výsledků dokazování je nepochybné, že poškozená přecházela v 06.30 hod. čtyřproudou silnicí v blízkosti centra Opavy ve vzdálenosti méně než 50 m od přechodu pro chodce ve tmě, v tmavém oblečení, na mokré vozovce, která také snižovala viditelnost, šla běžnou chůzí až do středu vozovky a pak se rozběhla a vběhla přímo do jízdni dráhy jím řízeného vozidla, k čemuž neměla dle svědkyně M. a znalce jiný podnět než to, že zaregistrovala vozidlo obžalovaného. Obžalovaný má za to, že se rozhodla nesprávně, a přitom si počínala riskantně, když chtěla dva zbývající jízdni pruhy k chodníku přeběhnout. Obžalovaný dále namítá, že poškozená porušila ust. § 54 odst. 1 zák.č. 361/2000 Sb. a kdyby v souladu s tímto vozovku přecházela na přechodu pro chodce, nepochybně by k předmětné dopravní nehodě nedošlo. Obžalovaný namítá porušení § 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. poškozenou, když soud I.stupně vůbec nezohlednil, že chodec mimo přechod pro chodce nesmí vozovku přejít, aniž by ohrozil sebe. Tím, že se poškozená uprostřed čtyřproudé silnice mimo přechod pro chodce rozběhla bezprostředně před jeho vozidlo, tak sebe smrtelně ohrozila a porušila ust. § 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. S ohledem na závěr znalce, že pokud by poškozená plynule přecházela vozovku a nerozběhla se před jeho vozidlem, mohla zabránit dopravní nehodě tím, že by se při přecházení vozovky zastavila a vyčkala průjezdu vozidla obžalovaného, považuje obžalovaný závěr soudu o jen nepatrném podílu poškozené na vzniku dopravní nehody za věcně nesprávný, kdy tato skutečnost má ve svých důsledcích přímý dopad na uložený trest. Pokud jde o výrok o trestu, obžalovaný nemá námitek proti uloženému trestu zákazu činnosti, nicméně namítá, že výměra nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 4 let je nepřiměřeně přísná, a to s ohledem na uvedené námítky ohledně rychlosti jízdy a podílu poškozené na vzniku dopravní nehody. Ve vztahu k výroku o náhradě škody učiněném dle § 228 odst. 1 tr.ř. pokud jde o náklady pohřbu ve výši 68.943,- Kč má za to, že je třeba vzít v úvahu podíl poškozené na vzniku dopravní nehody, což okresní soud vůbec neučinil. Podle § 2894 odst. 1 NOZ se škodou rozumí újma na jmění. Nemajetková újma je pak újma nikoli na jmění. Škodu s nemajetkovou újmou tudíž nelze směřovat, proto rozhodnutí okresního soudu, jímž mu uložil povinnost zaplatit „nemajetkovou újmu ... náhradu škody“ je rozporné a neodpovídá citovanému zákonnému ustanovení. Dále obžalovaný namítá, že okresní soud blíže nekonkretizuje, proč částky, které mu uložil zaplatit poškozeným dle § 228 odst. 1 tr.ř. shledal jako adekvátní a v tomto směru považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Není přezkoumatelné, v souladu s jakými metodickými pokyny NS ČR okresní soud postupoval, když občanskoprávní a obchodní kolegium NS ČR přijalo dne 12.3.2014 metodiku k aplikaci náhrady nemajetkové újmy na zdraví kodifikované § 2958 NOZ, ve kterém jde ovšem o náhradu újmy na zdraví poškozeného, který nezemřel. K § 2959 NOZ, který okresní soud aplikoval, žádná metodika neexistuje. Obžalovaný dále nesouhlasí se snížením požadované náhrady nemajetkové újmy jen o 10%, když dle jeho přesvědčení byl podíl poškozené na nehodě vyšší. Dále obžalovaný považuje za nesprávný závěr odůvodnění napadeného rozsudku, že ke dni vyhlášení neměl informace o tom, že ČSOB pojišťovna, a.s., již na náhradu škody poskytl plnění Technickým službám Opava, což vyplynulo z provedeného dokazování. ČSOB pojišťovna, a.s., kontaktovala i poškozené zastoupené zmocněnkyni JUDr. Rybákovou, ale jelikož nedošlo k dohodě o konkrétní výši náhrady škody a nemajetkové újmy těmto poškozeným vzhledem ke spoluúčasti poškozené na vzniku dopravní nehody, nebylo poškozeným ze strany ČSOB pojišťovny pojistné plnění poskytnuto. Podle názoru obžalovaného je třeba provést ohledně nároků na náhradu škody i nemajetkové újmy poškozených další dokazování přesahující rámec adhezního řízení, kdy je nutno blíže objasnit

povahu a charakter vztahu každého z poškozených k zemřelé poškozené, povahu, charakter a rozsah duševních útrap každého z nich, které měl její smrtí utrpět a jak konkrétně se na životě každého z nich projeví. Tyto skutečnosti jsou pro určení peněžitě náhrady mající dotyčné utrpení vyvažovat nepominutelné, proto měl soud I. stupně výrokem dle § 229 odst. 1 tr.ř. rozhodnout o odkazu poškozených se všemi jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Závěrem obžalovaný navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen ve výrocích o vině, trestu i náhradě škody dle § 228 odst. 1 tr.ř. a odvolací soud rozhodl tak, že ve výroku o vině změnil rychlost ze 100 km/hod. na nejméně 80 km/hod. a tento výrok upraví i v tom, že chodkyně nevešla, nýbrž vběhla do jeho jízdního pruhu, uloží mu přiměřený nižší nepodmíněný trest odnětí svobody se stejným trestem zákazu činnosti a podle § 229 odst. 1 tr.ř. všechny poškozené zastoupené zmocněnkyní JUDr. Rybákovou s jejich nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy odkáže na řízení ve věcech občanskoprávních.

Státní zástupce v písemném odůvodnění odvolání uvedl, že odvolání je zaměřeno proti výroku o trestu v části uložení nepodmíněného úhrnného trestu odnětí svobody. S rozhodnutím soudu v tomto výroku nesouhlasí, když škodlivost jednání obžalovaného vzhledem ke všem okolnostem případu považuje za velice vysokou, a proto uložení úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 roků jako nedostačující. Poukazuje na skutečnost, že obžalovaný byl v r. 2010 odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr.zákona. Je tedy zřejmé, že obžalovaný má sklon k řízení vozidla pod vlivem návykových látek a uvedené odsouzení ho nevedlo k tomu, aby se do budoucna takového jednání vyvaroval, a proto s ohledem na způsobený následek je třeba obžalovanému uložit výraznější nepodmíněný trest odnětí svobody. Navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř zrušil ve výroku o trestu v části uložení nepodmíněného úhrnného trestu odnětí svobody a podle § 259 odst. 3 tr.ř. za splnění podmínek § 259 odst. 4 tr.ř. sám ve věci rozhodl a obžalovanému uložil úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody při samé horní hranici sazby § 143 odst. 2 tr.zákoníku se zařazením do věznice s ostrahou a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 7 let. Ve veřejném zasedání rozšířil dispozici odvolání v neprospěch obžalovaného také pokud se týká výroku o vině. Okresní soud nesprávně vyhodnotil jednání obžalovaného při stanovení právní kvalifikace pokud jde o trestný čin usmrcení z nedbalosti, když má za to, že zde jsou podmínky také pro to, aby byl obžalovaný uznán vinným také kvalifikovanou skutkovou podstatou tohoto tr. činu dle § 143 odst. 3 tr.zákoníku, neboť obžalovaný nejprve porušil jak ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, když jel rychlostí nepovolenou, dále porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, řídil vozidlo bezprostředně po požití návykové látky, rovněž řídil vozidlo rychlostí nepřiměřenou, čímž porušil ust. § 18 odst. 1 tohoto zákona a navíc řídil motorové vozidlo, které nesplňovalo řádný technický stav. Řidiči mělo být přičítáno k tíži, že chodkyně vstupovala do vozovky v blízkosti přechodu pro chodce, kdy vozidlo mělo jet rychlostí 100 km/hod. v městském provozu a za dané situace chodkyně prakticky neměla možnost odhadnout, jakou rychlostí se obžalovaný k místu nehody řítí. Pokud jde o odvolání ve vztahu k trestu, poukázal na způsob řízení motorového vozidla, který byl extrémní, kdy obžalovaný řídí vozidlo v obci rychlostí 100 km/hod. pod vlivem návykových látek, blížil se k vyznačenému přechodu pro chodce, navíc ke křižovatce řízené světelnými signály, a dopustil se dvou přečinů. Nelze ani přehlédnout, že obžalovaný má sklon k řízení vozidla pod vlivem návykových látek a ani předchozí odsouzení jej nevedlo k tomu, aby se v budoucnu takového jednání vyvaroval. Je namístě obžalovanému ukládat výraznější nepodmíněný trest odnětí svobody. Navrhl, aby krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b, e) tr.ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a aby za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. uznal obžalovaného vinným jednak trestným činem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1,2,3 tr.zákoníku a jednak přečinem ohrožení pod vlivem návykových látek dle § 274

odst. 1, 2 písm. a) tr.zákoníku a necht' je mu ukládán trest v polovině tr. sazby podle § 148 odst. 3 tr.zákoníku se zařazením do věznice s ostrahou a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu na úrovni ¾ zákonné výměry.

Poškození nezletilá A. K., nar. xxx, a nezletilý D. K., nar. xxx, zastoupení zmocněnkyní JUDr. Klárou Rybákovou v písemném odůvodnění odvolání uvedli, že v jejich případě byly splněny podmínky pro to, aby soud mohl o jejich nárocích rozhodnout, jak tomu učinil v případě ostatních poškozených. Z ust. § 2959 ve spojení s ust. § 22 odst. 2 OZ jednoznačně vyplývá, že za daných okolností by jejich duševní útrapy měly být odškodněny, neboť se svou babičkou, zemřelou Janou K., měli velmi vřelý citový vztah, jak bylo tvrzeno již v dosavadním průběhu řízení, přičemž v podrobnostech je odkazováno na materiál zaslaný policejnímu orgánu v přípravném řízení. Poškození se domnívají, že svůj nárok řádně odůvodnili a soud neměl důvod odkázat je na řízení ve věcech občanskoprávních. Bylo navrženo, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž je odkázal s jejich nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních a aby sám o jejich nárocích rozhodl tak, že již zcela vyhoví s výjimkou částek přesahujících 10% požadovaných částek a odpovídajících podílu zemřelé na vzniku nehody.

Odvolání byla podána včas (§ 248 odst. 1 tr.ř.), oprávněnými subjekty (§ 246 odst. 1 písm. a,b,d) tr.ř.) a měla zákonem předepsané náležitosti (§ 249 tr.ř.). Nebylo shledáno zákonných důvodů pro jejich zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr.ř., případně odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr.ř.

Krajský soud v Ostravě jako soud odvolací (§ 252 tr.ř.) přezkoumal podle § 254 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání a správnost řízení, které jim předcházelo, a to jak z hlediska vytýkaných vad, tak z hlediska vad, které sice odvoláními vytýkány nebyly, avšak měly by vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání. Napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva na obhajobu obžalovaného. Nebylo tedy důvodu ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst.1 písm. a) tr.ř.

Po provedeném přezkumu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalovaného, státního zástupce a poškozených jsou částečně důvodná. Po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek trpí vadami spočívajícími v tom, že jsou nejasná nebo neúplná skutková zjištění týkající se přezkoumávané části rozsudku a soud se rovněž nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Okresní soud porušil ust. § 2 odst. 5 tr.ř., neboť nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Krajský soud rovněž nesouhlasí se způsobem hodnocení důkazů, které je v rozporu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. při stanovení předstřetové rychlosti, způsobu řízení motorového vozidla obžalovaným, výší způsobené škody poškozením dopravní značky a míry spoluzavinění poškozené K. na vzniku dopravní nehody. V důsledku těchto pochybení dospěl okresní soud částečně k nesprávným skutkovým závěrům. Trest uložený obžalovanému je nepřiměřeně přísný a rozhodnutí o uplatněných nárocích pozůstalých poškozených je nesprávné. Tato pochybení bylo nutno napravit, a to tak, jak je popsáno ve výroku tohoto rozsudku shora. Z těchto důvodů krajský soud napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného zrušil v celém rozsahu dle § 258 odst. 1 písm. b), e), f) tr.ř. a sám ve věci nově rozhodl za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř., neboť nové rozhodnutí učinil na podkladě důkazů provedených soudem I. stupně.

Okresní soud provedl dle § 2 odst. 5 tr.ř. dostupné a potřebné důkazy rozhodné pro zjištění skutečného stavu věci. S ohledem na shora uvedené pochybení krajský soud důkazy provedené okresním soudem vyhodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. a dospěl ke skutkovým závěrům, že obžalovaný dne 6. 1. 2014 v xxx, na xxx ulici kolem 06.30 hodin řídil pod vlivem návykových látek v levém jízdním pruhu rychlostí nejméně 80 km/hod., tedy rychlostí nepovolenou a nepřiměřenou dopravní situaci, ranní době a technickému stavu vozidla, osobní vozidlo zn. Opel Calibra registrační značky xxx, nevěnoval se řádně řízení motorového vozidla v důsledku čehož přehlédl chodkyni Janu K., nar. xxx, přecházející vozovku zleva doprava ve směru jeho jízdy na chodkyni nijak nereagoval, pokračoval stejnou rychlostí v jízdě a chodkyni srazil levou přední částí vozidla, přičemž Jana K. utrpěla zranění, zejména úrazové oddělení hlavy, jemuž na místě podlehla, v době řízení byl ve stavu zcela nezpůsobilém bezpečně řídit motorové vozidlo neboť byl negativně ovlivněn marihuanou, obsahující tetrahydrokanabinol - THC se zjištěnou koncentrací v krvi 6,1 ng/ml, pervitinem - metamfetaminem se zjištěnou koncentrací v krvi 120 ng/ml a amfetaminem se zjištěnou koncentrací v krvi 12 ng/ml, které jsou psychotropními látkami, zařazenými do seznamů č. 4, 5 podle nařízení vlády č. 463/2013 Sb. o seznamech návykových látek, přičemž po střetu se motorové vozidlo dostalo do smyku a na ostrůvku narazilo do dopravní značky C 4a a následně do stožáru světelného signalizačního zařízení, kdy došlo i k poškození krytu chodníku čímž Správě silnic Ms kraje, příspěvkové organizaci, středisku Opava, IČ 00095711 poškozením dopravní značky s vylomením patky způsobil škodu v blíže nezjištěné výši a Technickým službám Opava, s.r.o. IČ 64618188 způsobil zničením stožáru světelného signalizačního zařízení a poškozením krytu chodníku škodu ve výši 105.977,48 Kč.

Vina obžalovaného je prokazována částečným doznáním obžalovaného, výpovědí svědkyně Andrey M., zejména však závěry znaleckých posudků z oboru dopravy, odvětví silniční dopravy, oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, specializace forensní a klinická toxikologie a oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jakož i provedenými listinnými důkazy, a to zejména protokolem o nehodě, plánkem dopravní nehody, pořízenou fotodokumentací a dalšími provedenými listinnými důkazy.

Oproti napadenému rozsudku krajský soud upravil a konkretizoval ve výroku svého rozsudku popis rozhodných skutkových zjištění tak, aby v něm byly obsaženy skutečnosti vyjadřující zákonem požadované znaky skutkové podstaty trestných činů, jimiž byl obžalovaný uznán vinným již napadeným rozsudkem, které okresní soud sice vzal za prokázané, avšak výslovně je neuvedl ve výrokové části rozsudku, případně tyto uvedl nesprávně. Takovéto doplnění rozhodných skutkových zjištění totiž samo o sobě nijak nezhoršuje postavení obžalovaného, pokud se tím nemění rozsah ani závažnost trestné činnosti, jejímž spácháním byl uznán vinným, nezpříšňuje právní kvalifikace a ani uložení trestu (viz rozhodnutí NS ČR sp.zn. 11Tdo 1158/2005, rozhodnutí Ústavního soudu ČR III.ÚS 578/04). S ohledem na shora uvedené závěry krajský soud ve skutkové větě upravil nepřiměřenou a nepovolenou rychlost jízdy motorového vozidla na rychlost nejméně 80 km/hod., do skutkové věty bylo doplněno, že obžalovaný se nevěnoval řádně řízení motorového vozidla a upravil výši způsobené škody poškozením dopravní značky na „škodu v blíže nezjištěné výši“. Dále krajský soud rozdílně oproti okresnímu soudu vyhodnotil, že poškozená Jana K. na vzniku dopravní nehody neměla žádný podíl z důvodů, jež budou rozvedeny dále. Ve zbytku se krajský soud ztotožnil se skutkovými závěry, které učinil okresní soud na základě provedeného hodnocení důkazů, tyto převzal do svého rozsudku a na tyto také plně odkazuje.

K výše uvedeným pochybením okresního soudu je nutno uvést následující. Za účelem komplexní analýzy nehodového děje a mezi jinými i zjištění rychlosti jízdy vozidla řízeného obžalovaným v době bezprostředně předcházející dopravní nehodě byl vypracován znalecký

posudek z oboru dopravy, odvětví silniční doprava, znalcem Ing. Alešem Kaplánkem, který byl vyslechnut v hlavním líčení. Znalec stanovil rychlost motorového vozidla za pomoci dvou metod, kdy pomocí počítačové analýzy dospěl k závěru, že vozidlo jelo nepovolenou a nepřiměřenou rychlostí 100 km/hod. s přesností $\pm 20\%$, tj. 80-105 km/hod. Současně stanovil dle grafu závislosti mezi vzdáleností odhození chodkyně a střetovou rychlostí nárazovou rychlost vozidla na 80 až 100 km/hod. V průběhu dokazování v hlavním líčení znalec považoval za pravděpodobnější vyšší rychlost, ale za technicky přijatelnou považoval i rychlost 80 km/hod. jako dolní hranici uvažované tolerance, a to s ohledem na kontrolní parametry. Krajský soud souhlasí s odvolací námitkou obžalovaného, že bez důvodných pochybností není možné vyloučit, že jel před střetem nižší rychlostí, tj. 80 km/hod. V souladu s tímto závěrem byla tato skutečnost upravena ve znění skutkové věty rozsudku krajského soudu.

Z okolností případu, zejména způsobu jízdy obžalovaného před střetem s chodkyní a skutečnosti, že na chodkyni přecházející vozovku nereagoval zpomalením své jízdy, krajský soud dospěl k závěru, že obžalovaný se v době jízdy nevěnoval řádně řízení motorového vozidla, což bylo jednou z příčin, která vedla ke vzniku dopravní nehody a je jednou ze zákonných povinností, které obžalovaný porušil při řízení motorového vozidla. V souladu s těmito závěry krajský soud doplnil znění skutkové věty v rozsudku, čímž částečně vyhověl i odvolacím námitkám státního zástupce, když se jedná o úpravu v neprospěch obžalovaného.

Okresní soud uvedl ve skutkové větě napadeného rozsudku, že obžalovaný poškodil dopravní značku s vylomením patky a způsobil tak škodu ve výši 3.000,- Kč Správě silnic Ms kraje. Tento závěr okresního soudu považuje krajský soud za nesprávný. Z obsahu spisového materiálu, a to úředního záznamu (č.l. 260) vyplývá, že škoda by neměla přesáhnout částku 3.000,- Kč, v případě zjištění konkrétní výše škody, tato bude sdělena orgánům činným v trestním řízení. Ze spisu však nebylo zjištěno, že by ze strany poškozené organizace bylo zasláno konkrétní vyčíslení, včetně dokladů prokazujících výši nákladů na opravu a uvedení do předešlého stavu. Ve spise se nenachází rovněž ani žádný znalecký posudek nebo odborné vyjádření ke stanovení výše způsobené škody. Žádným z provedených důkazů nebyla prokázána konkrétní výše způsobené škody, proto krajský soud upravil výši způsobené škody poškozením dopravní značky na „škodu v blíže nezjištěné výši“.

Okresní soud dospěl k závěru, že spatřuje pochybení poškozené v nesprávném vyhodnocení vzdálenosti a rychlosti příjíždějícího vozidla, kdy pozorným sledováním rychle se zkracující vzdálenosti jedoucího vozidla mohla odhadnout jeho rychlost a své možnosti. Toto pochybení na straně poškozené se dle okresního soudu mělo podílet na vzniku dopravní nehody 10%. V této souvislosti byla vznesena odvolací námitka obžalovaného směřující do míry spoluzavinění poškozené K. na vzniku dopravní nehody, kdy tato byla shledána nedůvodnou. Krajský soud na základě provedených důkazů a jejich hodnocení dospěl oproti okresnímu soudu a obžalovanému k závěru, že jednání poškozené K. se nepodílelo na vzniku dopravní nehody. Okresní soud si sám v rozsudku protiřečí, kdy souběžně se závěrem o spoluzavinění v odůvodnění uvádí, že běžný chodec může jen stěží vyhodnotit rychlost blížícího se vozidla na 100 km/hod. v městském provozu. Je nutno uvést, že poškozená přecházela čtyřproudou komunikaci zleva doprava ve směru jízdy vozidla řízeného obžalovaným. Místo střetu se nacházelo ve vzdálenosti přibližně 49 metrů od okraje přechodu pro chodce, čímž mělo dojít k porušení povinnosti uvedené v ust. § 54 odst. 1 zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, dle které je-li blíže než 50 metrů přechod pro chodce, musí chodec přecházet jen na těchto místech. Je nutno uvést, že chodkyně přecházela vozovku za tmy v časných ranních hodinách, byť svítilo veřejné osvětlení a musela **odhadnout** takto zákonem stanovenou vzdálenost od přechodu pro chodce. Dle krajského soudu vzdálenost odhadla poměrně přesně, neboť po chodcích nelze spravedlivě požadovat, aby před zahájením přecházení tuto vzdálenost

přeměřovali. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, že takovéto porušení nemělo vliv na průběh nehodového děje, s čímž se krajský soud plně ztotožnil. Chodkyně přecházela vozovku v souladu s ust. § 54 odst. 1 zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu a krajský soud nemá pochybnosti o tom, že před vstupem na vozovku se přesvědčila, že vozovku může přejít, aniž by ohrozila sebe i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. S ohledem na zcela nepřiměřenou a nepovolenou rychlost jízdy vozidla řízeného obžalovaným, jedoucím za tmy, byť za veřejného osvětlení, chodkyni byl znemožněn odhad vzdálenosti a rychlosti jízdy přijíždějícího motorového vozidla obžalovaného, neboť toto se nacházelo ve značné vzdálenosti od místa, které chodkyně zvolila k přecházení vozovky a poškozená důvodně předpokládala, že takováto vzdálenost od motorového vozidla jí poskytne dostatečný časový úsek k tomu, aby přešla vozovku, pokud řidič bude dodržovat pravidla silničního provozu. Z výpovědi svědkyně Andrey M. je možno vzít za prokázáno, že poškozená K. přecházela vozovku zcela normálně, někde uprostřed vozovky zrychlila a až poté došlo ke střetu s vozidlem. Skutečnost, že poškozená asi v polovině vozovky zrychlila a snažila se zrychleně přejít vozovku, není možno klást k tíži poškozené, neboť takto reagovala, byť nesprávně na nebezpečnou situaci, kterou však vyvolal obžalovaný porušením důležitých povinností dle zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu. Poškozené není možno za volbu nesprávného řešení situace přičítat zavinění, přestože nezabránila dopravní nehodě, ačkoliv při správné reakci bylo ještě možné nehodě předejít (viz NS ČR R č. 43/1982). Krajský soud dospěl k závěru, že poškozená neporušila ust. § 4 písm. a), § 54 odst. 1, § 54 odst. 2 zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu a nepodílela se nijak svým jednáním na vzniku dopravní nehody a považuje tuto odvolací námitku obžalovaného za nedůvodnou.

Krajský soud právně kvalifikoval protiprávní jednání obžalovaného jednak jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) tr.zákoníku a jednak jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku, když bylo prokázáno, že jednak vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky jinou činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, způsobil dopravní nehodu, větší škodu na cizím majetku a jiný závažný následek a jednak jinému z nedbalosti způsobil smrt a čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona. Krajský soud dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním porušil ust. § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b), § 5 odst. 2 písm. b), § 18 odst. 1, 4 zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, kdy porušení těchto povinností bylo bezprostřední příčinou vzniku protiprávního následku resp. účinku spočívajícího ve způsobení smrti jiné osoby. Pokud se jedná o porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zák.č. 361/2000 Sb. zákona o silničním provozu, tak ze strany obžalovaného došlo i k porušení této povinnosti v době, kdy řídil motorové vozidlo bezprostředně před dopravní nehodou. Porušení této povinnosti však nenaplnuje formální znak porušení důležité povinnosti uložené dle zákona obsažený v ust. § 143 odst. 1 tr.zákoníku.

S ohledem na odvolací námitku státního zástupce se krajský soud zabýval tím, zda-li obžalovaný svým protiprávním jednáním rovněž nenaplnil skutkovou podstatu přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 3 tr.zákoníku. Přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 3 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti způsobí smrt a čin spáchal proto, že hrubě porušil zákony o bezpečnosti dopravy. Za hrubé porušení zákonů je považováno tak intenzivní porušení zákonů o bezpečnosti dopravy, které má za dané situace za následek způsobení smrti člověka, musí jít o podstatně závažnější porušení předpisů, než je pouze porušení důležité povinnosti dle § 143 odst. 2 tr.zákoníku, přičemž musí být porušeno více různých norem příslušného dopravního předpisu, tedy nejméně tří a více. Krajský soud po komplexním vyhodnocení způsobu porušení důležitých povinností obžalovaného

uložených mu zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu dospěl k závěru, že v daném případě se jedná o hraniční moment. Došlo k tak intenzivnímu porušení povinnosti dle ust. § 2 odst. 5 písm. b) zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, tedy, že obžalovaný řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití návykové látky, kdy byl ještě pod jejím vlivem, že toto je možno vyhodnotit jako hrubé porušení zákona o bezpečnosti dopravy. S ohledem na skutečnost, že došlo ke snížení předstřetové rychlosti vozidla řízeného obžalovaným z rychlosti 100 km/hod. na 80 km/hod., krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o mezní hodnotu, kdy takovéto překročení rychlosti v obci nelze považovat za hrubé porušení zákona o bezpečnosti dopravy, tedy ust. § 18 odst. 1,4 zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu. Porušení povinnosti dle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, že se obžalovaný plně nevěnoval řízení motorového vozidla a nesledoval řádně situaci v provozu na pozemní komunikaci, v daném případě krajský soud nehodnotí v kontextu s ostatními okolnostmi případu jako intenzivní porušení zákona o bezpečnosti v dopravě, které by bylo možno vyhodnotit jako hrubé porušení. Porušení povinností uvedených v ust. § 4 písm. a), b) zák.č. 361/2000 Sb. o silničním provozu krajský soud vyhodnotil pouze jako porušení obecných povinností stanovených tímto zákonem, které není intenzivním porušením zákona o bezpečnosti v dopravě, které by bylo možno vyhodnotit jako hrubé porušení. Krajský soud dospěl k závěru, že došlo k porušení zákonných norem o bezpečnosti dopravy, intenzita porušení všech těchto zákonných norem však není celkově tak vysoká, aby naplnila znak skutkové podstaty přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, 3 tr.zákoníku, ve znaku hrubé porušení zákona o bezpečnosti v dopravě. Odvolací námitka státního zástupce byla tedy shledána nedůvodnou.

Jak již bylo výše uvedeno, při přezkoumání výroku o trestu krajský soud dospěl k závěru, že obžalovanému byl uložen nepřiměřeně přísný trest, a to ve výměře nepodmíněného trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti, kdy okresní soud přecenil represivní stránku trestu, přičemž nelze odhlédnout od skutečnosti, že došlo k úpravě skutkových závěrů týkajících se rychlosti jízdy motorového vozidla ve prospěch obžalovaného. Okresní soud v daném případě pochybil, když nesprávně a nedostatečným způsobem vyhodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného a jeho dosavadní způsob života, jakožto i možnosti jeho nápravy. Soudem I. stupně byly správně zjištěny k osobě obžalovaného skutečnosti důležité pro rozhodnutí o trestu obžalovaného, jak vyplývají z odůvodnění napadeného rozsudku (str. 6, 7).

Při ukládání trestu krajský soud vycházel z ust. § 38 odst.1, 2, 3 tr. zákoníku a § 39 odst.1, 2, 3 tr. zákoníku, přihlédl k povaze a k závažnosti spáchaného trestného činu k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy. Při stanovení druhu a výměry trestu krajský soud shledal polehčující okolnost dle § 41 písm. n) tr. zákoníku, a to, že obžalovaný trestné činnosti upřímně litoval. Krajský soud dospěl k závěru, že obžalovaný není osobou bezúhonnou, která by vedla před spáchaním trestného činu řádný život, neboť z obsahu EKŘ vyplývá, že se dopustil přestupků v souvislosti s řízením motorových vozidel. Při stanovení druhu a výměry trestu krajský soud shledal přitěžující okolnost dle § 42 písm. n) tr. zákoníku, kdy obžalovaný spáchal více trestných činů. Předchozí odsouzení obsažené v rejstříku trestů za obdobnou trestnou činnost není možno vyhodnotit jako přitěžující okolnost dle § 42 písm. p) tr.zákoníku, ale pouze v rámci hodnocení osoby obžalovaného s tím, že se jedná o osobu, která se již v minulosti dostala do konfliktu s normami trestního práva pro obdobné protiprávní jednání. Povaha a závažnost spáchaného trestného činu je určována zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho

následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Konkrétní povahu a závažnost spáchaného trestného činu u obžalovaného krajský soud vyhodnotil jako vysokou, když obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně života a zdraví lidí a před ohrožením pocházejícím z činností konaných pod vlivem návykových látek. Společenskou škodlivost jednání obžalovaného zvyšuje neodčinitelný následek v podobě smrti poškozené Jany K. Škodlivost jednání je dále zvyšována i mírou porušení pravidel silničního provozu, zejména překročením maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci, jakožto i jízdou pod vlivem návykových látek. Trestné činnosti se dopustil jak ve formě přímého úmyslu (§ 274/1,2a tr.zákoníku), tak ve formě vědomé nedbalosti (§ 143/1,2 tr.zákoníku). Krajský soud obvykle při trestné činnosti, při které dojde k usmrcení osob z nedbalosti a řidič motorového vozidla je ve stavu vylučujícím způsobilost řídit motorové vozidlo, dochází k závěru, že je namíste ukládání trestů odnětí svobody spojených s přímým výkonem ve věznici příslušného typu. Trest v daném případě musí působit nejen individuálně, ale i generálně tak, aby byl vyslán signál společnosti, že takovéto chování řidičů je společensky zcela nepřijatelné. S ohledem na shora uvedené krajský soud dospěl k závěru, že na obžalovaného je nutno působit nepodmíněným trestem odnětí svobody. Obžalovanému je nutno ukládat trest úhrnný dle ust. § 43 odst. 1 tr.zákoníku, když je odsuzován za dva trestné činy a je mu tedy nutno uložit trest dle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný. Dle ust. § 143 odst. 2 tr.zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr.zákoníku bylo možno obžalovanému uložit trest odnětí svobody na dobu 1 až 6 let. Obžalovanému byl tedy uložen nepodmíněný úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 3 měsíců, tedy ve druhé třetině zákonné trestní sazby. Pro výkon tohoto trestu odnětí svobody byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 2 písm. c) tr.zákoníku do věznice s ostrahou, když je odsuzován rovněž i pro úmyslný trestný čin ve výměře převyšující 3 léta. Jelikož se obžalovaný dopustil trestné činnosti na úseku silniční dopravy v souvislosti s řízením motorového vozidla, byl obžalovanému uložen podle § 73 odst. 1, 3 tr.zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 6 roků. Obžalovanému byl uložen trest zákazu činnosti již v horní polovině zákonné trestní sazby umožňující uložit zákaz činnosti v rozpětí od 1 do 10 let. Krajský soud vyhodnotil skutečnost, že řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky, což je rovněž hlavní příčinou, která vedla ke vzniku dopravní nehody s neodčinitelným následkem v podobě smrti poškozené. Shora uvedené tresty se jeví být adekvátními jak s ohledem na konkrétní povahu a závažnost trestných činů, pro které je obžalovaný odsuzován, tak s poukazem na jeho osobu, možnost jeho nápravy a v neposlední řadě by tresty měly splnit svůj účel jak z hlediska individuální, tak generální prevence. Odvolací námítka státního zástupce byly s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti shledány nedůvodnými, když již trest uložený okresním soudem je nutno vyhodnotit jako nepřiměřeně přísný a jakékoliv další zpřísnování trestu by bylo v rozporu se zásadou obsaženou v ust. § 38 odst. 2 tr.zákoníku.

Jelikož bylo nově rozhodováno o vině obžalovaného, bylo nutno opětovně rozhodnout i o uplatněných nárocích poškozených na náhradu škody a nemajetkovou újmu. Krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného i poškozených přezkoumal výrok o náhradě škody obsažený v napadeném rozsudku a dospěl k závěru, že okresní soud pochybil při rozhodnutí o náhradě újmy při usmrcení dle § 2959 zák.č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku (dále jen NOZ), čímž shledal i částečně důvodnou námítku obžalovaného uplatněnou v této souvislosti. Jestliže okresní soud uvedl, že postupoval dle metodického pokynu NS ČR při stanovení náhrady při usmrcení dle § 2959 NOZ, tak pochybil, neboť metodika NS ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění dle § 2958 NOZ) neupravuje postupy ke stanovení výše náhrady při usmrcení dle § 2959 NOZ. Okresní soud stanovil částky, které je

obžalovaný povinen zaplatit pozůstalým jako nemajetkovou újmu, aniž ve svém rozhodnutí jakkoliv odůvodnil, jakými úvahami se řídil při stanovení výše částek obsažených ve výroku napadeného rozsudku. Okresní soud dále pochybil, pokud podle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázal poškozené nezletilou A. K., r. xxx, a nezletilého D. K., r. xxx, s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť o jejich nárocích mohl v hlavním líčení rozhodnout na základě důkazů předložených poškozenými.

Krajský soud dospěl k závěru, že pokud okresní soud podle § 228 odst. 1 tr.ř. zavázal obžalovaného k povinnosti nahradit majetkovou škodu poškozenému Jiřímu K., nar. xxx, částkou ve výši 68.943,- Kč., tak nepochybil. Okresní soud rozhodoval v souladu s ust. § 2961 NOZ o nákladech pohřbu. Dle tohoto ustanovení škůdce nahradí tomu, kdo vynaložil přiměřené náklady spojené s pohřbem v rozsahu, v jakém nebyly uhrazeny veřejnou dávkou. Přitom přihlédne ke zvyklostem i okolnostem jednotlivého případu. Krajský soud vyhodnotil náklady spojené s pohřbem, které byly uhrazeny poškozeným Jiřím K., jako přiměřené, přičemž přihlédl ke zvyklostem i k okolnostem tohoto případu, a proto převzal výrok o náhradě škody učiněný okresním soudem a rozhodl shodným způsobem, jak je uvedeno ve výroku rozsudku shora.

Okresní soud podle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázal Zdravotní pojišťovnu MV ČR, pob. Olomouc a Ostrava, a Technické služby Opava, s.r.o., s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jelikož dospěl k závěru, že ze strany Pojišťovny ČSOB, a.s., mohla být škoda uhrazena z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Okresní soud tímto postupem nepochybil, když za účelem prověření těchto skutečností by ve věci bylo nutno provádět další dokazování, které by trestní řízení podstatně protáhlo. Krajský soud proto rozhodl shodným způsobem a odkázal Zdravotní pojišťovnu MV ČR, pob. Olomouc a Ostrava, a Technické služby Opava, s.r.o., s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních dle § 229 odst. 1 tr.ř.

Okresní soud dále odkázal podle § 229 odst. 1 tr.ř. Petra C., r. xxx, a Jana C., r. xxx, s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních s tím, že u těchto poškozených je nutno dalším dokazováním upřesnit vztahy s pozůstalou a utrpěné újmy. Krajský soud takovýto postup okresního soudu nepovažuje za správný, neboť na základě důkazů předložených poškozenými měl o uplatněných nárocích poškozených rozhodnout. Jelikož tito poškození nepodali odvolání proti výroku o náhradě škody v neprospěch obžalovaného a odvolání státního zástupce nebylo zaměřeno proti výroku o náhradě škody v neprospěch obžalovaného, krajský soud nemohl toto pochybení napravit. Rozhodnutím ve prospěch těchto poškozených by současně došlo ke změně rozhodnutí v neprospěch obžalovaného a byl proto nucen opětovně rozhodnout shodným způsobem jako okresní soud, tedy dle § 229 odst. 1 tr.ř. odkázat tyto poškozené s jejich nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních (tento výrok krajský soud převzal, neboť je ve vztahu k těmto poškozeným pravomocný, byť mělo být správně uvedeno, že se jedná o odkaz nemajetkové újmy).

Krajský soud napravit pochybení ve vztahu k výroku, kterým okresní soud rozhodl dle § 228 odst. 1 tr.ř. o nemajetkové újmě pozůstalých, a to náhradě při usmrcení dle § 2959 NOZ.

Dle § 2959 NOZ při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželů, rodičů, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

Dle 22 odst. 1 NOZ osoba blízká je příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí.

Zákon č. 89/2012 Sb. občanský zákoník k určení výše náhrady již neobsahuje paušální částky, jak byly stanoveny v § 444 odst. 3 zák.č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku a schází zde i jakékoliv parametry, dle kterých se má určovat výše těchto částek s výjimkou formulace, že se náhrada určí podle zásad slušnosti. Při stanovení výše peněžité náhrady při usmrcení dle § 2959 NOZ krajský soud přihlédl k předchozí právní úpravě obsažené v ust. § 444 odst. 3 zák.č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ustálené judikatuře, jakož i metodice NS ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (bolest a ztížení společenského uplatnění dle § 2958 NOZ), když při svém rozhodování jako základ pro stanovení náhrady při usmrcení dle § 2959 NOZ krajský soud použil částku 25.000,- Kč (jedná se o průměrnou hrubou měsíční nominální mzdu v národním hospodářství za kalendářní rok 2013 zaokrouhlenou na celé tisíce dolů). Za podstatné pro určení výše náhrady je nutno považovat příbuzenský nebo partnerský vztah k zemřelému jak vyplývají z ust. § 2959, resp. § 22 NOZ. Za důležitá kritéria pro určení výše náhrady na straně pozůstalých krajský soud považuje intenzitu vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případnou existenční a hmotnou závislosti na zemřelém, zda-li žili ve společné domácnosti, případně byla-li poskytnuta jiná satisfakce apod. Rovněž je nutno přihlídnout ke kritériím odvozeným od osoby škůdce, a to k jeho postoji, dopadu události do jeho duševní sféry, majetkovým poměrům škůdce, míře jeho zavinění, resp. spoluzavinění na smrti poškozeným apod. V úvahu je nutno vzít i okolnosti vyjmenované v § 2957 NOZ, neboť se jedná o obecné zásady pro stanovení výše náhrady za nemajetkovou újmu. Krajský soud po vyhodnocení příbuzenských vztahů pozůstalých k zemřelé a shora uvedených kritérií dospěl k závěru, že podle zásad slušnosti je možno stanovit částku u pozůstalých manželů, event. partnerů, rodičů a dětí, jako dvacetinásobek částky 25.000,- Kč, tj. 500.000,- Kč. U jiných osob blízkých dle § 22 NOZ, a to u pozůstalých sourozenců a vnuků čtrnáctinásobek částky 25.000,- Kč, tj. 350.000,- Kč, u snach a zeťů a dalších osob blízkých osminásobek, tj. 200.000,- Kč. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že se nejedná o částky neměnné, ale je možno je modifikovat s ohledem na výše vyjmenovaná kritéria.

Krajský soud má za prokázáno, že jednotliví poškození, jak byli uvedeni ve výroku o náhradě škody dle § 228 odst. 1 tr.ř., kterým byl přiznán nárok na nemajetkovou újmu, a dále poškození nezletilá A. K., r. xxx, a nezletilý D. K., nar. xxx, řádně a včas uplatnili svůj nárok, předloženými listinnými důkazy prokázali oprávněnost uplatněného nároku dle ust. § 2959 NOZ, náležitě odůvodnili prožité duševní útrapy a nemajetková újma vznikla v přímé příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného. Při respektování skutečnosti, že odvolání bylo podáno proti výroku o náhradě škody pouze obžalovaným a poškozenými nezletilou A. K. a nezletilý D. K. v neprospěch obžalovaného, nemohl krajský soud v případech kde poškození odvolání nepodali, přiznat dle uvedených zásad těmto poškozeným nárok v plné výši. Přiznal jim částku, která již byla přiznána okresním soudem, neboť přiznání vyšší částky by bylo rozhodnutím v neprospěch obžalovaného, kromě pošk. manžela Jiřího K., snachy Andrey K. a bratra Ing. Dušana C., kterým krajský soud přiznaný nárok snížil dle výše uvedených zásad. Krajský soud rozhodl podle zásad slušnosti obsažených v § 2959 NOZ a podle § 228 odst. 1 tr.ř., zavázal obžalovaného k povinnosti nahradit nemajetkovou újmu v penězích pozůstalým poškozeným:

- manželu Jiřímu K., nar. xxx, částku ve výši 500.000,- Kč,
- synu Jiřímu K., nar. xxx, částku ve výši 450.000,- Kč,
- snaše Andrei K., nar. xxx, částku ve výši 200.000,- Kč,

- nezletilému vnukovi J. K., nar. xxx, částku ve výši 225.000,- Kč,
- nezletilé vnučce L. K., nar. xxx, částku ve výši 225.000,- Kč,
- dceři Ing. Petře K., nar. xxx, částku ve výši 450.000,- Kč,
- zeti Mgr. Martinu K., nar. xxx, částku ve výši 198.000,- Kč,
- bratru Ing. Dušanu C., nar. xxx, částku ve výši 350.000,- Kč,
- nezletilé vnučce A. K., nar. xxx, částku ve výši 225.000,- Kč a
- nezletilému vnukovi D. K., nar. xxx, částku ve výši 225.000,- Kč.

Pokud poškození požadovali na nemajetkové újmě více, než bylo prokázáno provedeným dokazováním, byli podle § 229 odst. 2 tr.ř. poškození Jiří K., nar. xxx, Jiří K., nar. xxx, Andrea K., nar. xxx, nezletilý J. K., nar. xxx, nezletilá L. K., nar. xxx, Ing. Petra K., nar. xxx, Mgr. Martin K., nar. xxx, Ing. Dušan C., nar. xxx, odkázáni se zbytky svých nároků na řízení ve věcech občanskoprávních.

S ohledem na shora uvedené Krajský soud v Ostravě rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozsudku shora.

P o u č e n í :

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaného
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí senátu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 2. prosince 2014

JUDr. Milan I h n á t , v.r.
předseda senátu

vyhotovil:
Mgr. Petr Tajdus, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lucie Trojanová